

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ซาบซึ้งในหทัย [10]

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ซาบซึ้งในหทัย [10]

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

อันเนื่องมาจากการสนทนาธรรม ที่ บ้านคุณทักษพล คุณจริยา เจียมวิจิตร เมื่อวันเสาร์ที่ ๑๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗ มีข้อความช่วงท้ายของการสนทนา ที่ท่านเจ้าของบ้านคือคุณจริยา ได้กราบเรียนท่านอาจารย์ถึงความเข้าใจในเรื่องของ ความเมตตาและการแผ่เมตตา รวมไปถึงเรื่องของการอุทิศส่วนกุศล ซึ่งท่านอาจารย์ได้ให้ความเข้าใจไว้อย่างไพเราะยิ่ง

ข้าพเจ้าได้ฟังแล้ว เกิดความปีติ ซาบซึ้ง จึงขออนุญาตนำความที่ท่านแสดง มาฝากให้ทุก ๆ ท่านได้พิจารณา เป็นธรรมบรณการเพิ่มเติม จากกระทู้ **ณ กาลครั้งหนึ่ง**

ที่ บ้านคุณทักษพล คุณจริยา เจียมวิจิตร ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๗ ที่ได้ลงไปก่อนล่วงหน้า
นี้แล้ว อนึ่ง ขอกราบอนุโมทนา อาจารย์คำปัน อักษรวิสัย สำหรับการถอดข้อความ
ดังกล่าว เพื่อส่งไปให้ท่านเจ้าของบ้านและให้นำนามาลงครับ

...เมตตา คือ ความเป็นมิตร มิตร คือ ผู้ที่หวังดีพร้อมที่จะ
เกื้อกูล ตรงกันข้ามกับศัตรู เราจะใช้คำว่า "เจริญเมตตา"
หมายความว่า เมตตาดีมาก ๆ เท่าไหร่ก็ไม่พอ เพราะเหตุ
ว่า คนเยอะแยะเราอาจจะเมตตาเพียงบางคน ซึ่งไม่พอ
เลย ขณะนั้นกุศลน้อยมาก แต่ไม่ใช่พูดด้วยปาก เพราะ
เพียงปากไม่มีประโยชน์เลย เพราะพูดแล้วอาจจะโกรธ
ทันที หรือว่าอาจจะว่าร้ายกันทันที ซึ่งไม่ตรง...

...แต่ความเป็นมิตร เป็นเพื่อน แม้ไม่ได้กล่าวไม่ได้พูด แต่
ว่าพร้อมที่จะช่วยเหลือ เป็นมิตร ทำประโยชน์ให้กับคน
อื่น จึงใช้คำว่า เจริญเมตตา และเป็นสัพพัตถกกรรมฐาน

(เป็นประโยชน์ในที่ทั้งปวง) หมายความว่า เป็นสิ่งที่ควรมีทุกวัน ไม่ใช่ว่าวันนี้ ไม่มีก็ได้ แต่จะไปมีตอนกล่าว ตอนพูด แต่เป็นสิ่งที่ควรสะสมไว้ในใจ กุศลทั้งหลายดีเท่าไรก็ไม่พอ จนกว่าจะสามารถละกิเลสได้หมด เพราะอกุศลไม่สามารถดับอกุศลได้ แต่กุศลสามารถดับอกุศลได้ กุศลก็มีมาก ทุกโอกาส เพียงแค่ความเป็นเพื่อนไม่ยากเลย ช่วยเหลือทันที เป็นมิตรทันที เห็นใครที่กำลังลำบาก จะช่วยหยิบของยื่นให้ยกให้ เป็นต้น ทั้งหมดนั้น ด้วยจิตที่หวังดีพร้อมจะเป็นมิตร เป็นประโยชน์...

...สำหรับการอุทิศส่วนกุศลนั้น แม้ว่าไม่มีใครอุทิศให้ แต่กุศลนั้นแม้เราไม่ได้ทำเอง แต่ยินดีด้วยในกุศลของคนอื่น ขณะนั้นก็เป็นกุศลประเภทที่เป็นการอนุโมทนาใน ส่วนกุศล ที่เรียกว่าปัตตานุโมทนา (อนุโมทนาในส่วนบุญ) เพราะเหตุว่า ถ้าเราไม่ชอบคนนั้น ใจไม่พอที่จะชื่นชมด้วยในกุศล

เพราะฉะนั้นเรื่องของกุศล เป็นเรื่องที่ละเอียด และเรื่องของอกุศลก็ละเอียดมาก สามารถรู้ได้ด้วยตนเองว่า ขณะไหนเป็นกุศล ขณะไหนเป็นอกุศล ถ้าขณะนั้นไม่ติดข้องด้วยโลภะ ไม่ขุ่นเคืองด้วยโทสะ ไม่มีความไม่รู้ สามารถที่จะรู้เหตุได้ว่า คนนั้นได้ดีเพราะกรรมที่ทำความดีที่เขาได้

ทำ เพราะฉะนั้น ก็ชื่นชมในกุศลกรรม ไม่ใช่ชื่นชมในอกุศลกรรม แล้วก็จำกัดด้วยว่า เขาจะบอกเราหรือไม่บอกเราก็ตาม เช่น เพียงอ่านเจอข่าวคนเก็บเงินได้แล้ว ค็นให้เจ้าของ เราก็อชื่นชมอนุโมทนา ขณะนั้นจิตผ่องใส ในกุศลที่ชื่นชมด้วย...

...เวลาที่เราใช้คำว่าอุทิศส่วนกุศล หมายความว่า เราจะให้บุคคลที่เรากล่าวถึง ได้รู้ในกุศลที่เราได้ทำ แต่เขาจะอนุโมทนาหรือไม่อนุโมทนาบังคับไม่ได้ เหมือนในเวลาไหน ใครจะบังคับให้เราเกิดกุศล เมื่อเห็นคนอื่นได้ดีก็ได้ดี ก็ไม่ได้ ก็แล้วแต่ที่เราจะเกิดหรือไม่เกิด เพราะเป็นอนัตตา แต่ให้ทราบว่าเป็นโอกาสหนึ่งซึ่งผู้ที่จากไปแล้ว ยังรู้ในความห่วงใย ในความเป็นมิตร ในความหวังดีของผู้ที่เคยเป็นญาติ เป็นเพื่อน

เพราะฉะนั้น เวลาที่กล่าวอุทิศส่วนกุศล ก็เพื่อบุคคลเหล่านั้น จะรู้ถึงความมีน้ำใจของเรา ที่ยังระลึกถึงอุทิศส่วนกุศลความดีของเรา เพื่อให้เขาได้อนุโมทนา แต่ว่าจะอนุโมทนาหรือไม่นั้นก็เป็นเรื่องของเขา แต่ก็ควรที่จะให้โอกาสว่า วันนี้ เราได้ทำกุศล เพื่อนฝูง มิตรสหาย ญาติ ที่จากไปแล้ว ถ้าได้ล่วงรู้ ก็คงจะได้เกิดกุศลจิตอนุโมทนา...

...ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ซาบซึ้งในหทัย...

ขอพระคุณ และขออนุโมทนาในกุศลศรัทธา
ของคุณทักษพล คุณจริยา เจียมวิจิตร ท่านเจ้าบ้านผู้เปี่ยมด้วยเมตตา

www.dhammadhome.com

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านด้วยครับ

